

Hồ Thị Hải Âu

Hoa vòng vang

Chiều đã chuyển sang đen nhiều hơn tím. Mặt biển sẫm lại đầy bí hiểm và đe dọa. Bên vách núi dựng đứng, vươn lên bầu trời một đốm đỏ nhưng nhức... chưa chịu tắt trong hoàng hôn. Cô gái chun chun chiếc mũi hếch về phía anh, bướng bỉnh :

- Em bảo đấy là hoa vòng vang...

* * *

... Đã lâu lắm rồi mà anh vẫn luôn bị ám ảnh bởi chiếc mũi chun chun hơi hếch của em. Em mặc áo màu trắng. Cổ khoét hơi rộng, để lộ cả đường hõm chân ngực. Rất đàn bà, anh bảo: "Em lẳng lẳng". Em toét miệng cười. Anh hỏi: "Có thích anh không?" Em gật đầu: "Thích" rồi lại toét miệng cười. Ngày ấy, anh cứ nghĩ: "Cô ả nông choen hoèn". Anh nào biết, bên khóe mắt em đọng những giọt nước mắt to, tái nhợt nỗi buồn...

- Ê, anh trai! Đạo bờ biển một mình... quê quá.

Một dúm dăm sáu em từ các bar ào tới. Hót chũm chọe bên tai anh như yếng. Anh thương lượng: "Các em xinh quá. Đợi anh chút nghe, đang bận". "Bận gì? Tụi em giúp?". "Anh đang tìm". "Tìm gì?". "Gì hả? Cái cuộc tình cũ rích mà anh đánh mất ấy mà". "Ôi, thằng này bị

điên! Mả mẹ mày, đ... có tiền thì nói cho các mẹ mày chờ, lại còn giờ giọng văn chương bốc mùi". Anh nhếch mép, cười. Đấy, em thấy không? Anh đang tìm em giữa ký ức và cuộc đời. Giữa thiêng liêng và trần trụi, bắn thiêu. Dù biết chẳng để làm gì? Mà sao hôm ấy em cứ bướng bỉnh cãi bay rằng: "Đó là hoa vôong vang!".

* * *

Hoàng hôn thứ nhất

Chúng ta cùng dạo chơi trên bờ biển. Anh hỏi em: "Có người thấy gì từ biển không?" Em bảo: "Có", "Gì". "Mùi tanh", "Ừ, tanh thật. Mẹ kiếp toàn là xác chết trương phình dạt lên bờ. Tởm quá!" Không ngờ em phản đối quyết liệt: "Đừng nói thế. Đấy là mùi của sự sống đang quẫy đạp trong nước biển". Anh cười: "Văn hoa chảy tồ tồ". Em cong cớn: "Chứ còn gì!". Lúc ấy môi em cong lên, trông đanh đá, mãi đến bây giờ anh mới hiểu em cũng nhân hậu biết bao.

- Cây gì mà hoa đỏ thế nhỉ? - Anh hỏi vu vơ.
- Vôong vang!
- Nhảm rồi. - Anh cười chế giễu.
- Đúng là hoa vôong vang. Anh phải tin thế! - Em bắt đầu đỏ mặt vì tự ái.
- Kìa, anh đã phản đối gì lắm đâu... Sao em hiểu chiến thế? - Anh chọc tức.
- Đúng - Em nhướn đường chân mày, nói quả quyết. Em hiểu nó hơn anh.
- "Này nhóc, ta không thềm chấp mi đâu nhé!" - Anh độ lượng nghĩ

vậy.

"... Hồi bé, tụi con gái bọn em toàn rủ nhau ra gốc cây vông vang đầu làng để chơi chuyền, chơi chắt. Em chơi giỏi như thần. Tay nhặt thẻ mềm như mưa. Dẻo hơn cả mấy bà cô lên đồng cơ đấy. Chơi dưới gốc chán bọn em hê nhau trèo cây. Hái những chùm hoa đỏ lựng. Mút chùn chụt như con chó bú để tìm chút vị ngọt, nhân nhẩn đấng. Rất hay. Bà em vẫn dạy: "Hoa có mật ngọt là hoa lành...".

Miệng em nói líu ríu.

Chả biết từ lúc nào, mắt anh bị hút chặt vào cái miệng em mấp máy. Nó chả đẹp. Hơi dày so với khuôn mặt. Nhưng có một nốt ruồi rất đậm ở môi dưới. Khi em nói, nó ẩn hiện, tinh nghịch. Anh cảm giác mình bị thôi miên. Anh muốn nhặt nó ra để lên lòng bàn tay. Cho nó nhảy tí tách. Anh muốn đặt lên đó một cái hôn. Em biết không lúc đó anh thèm được hôn em một cái.

Đến bây giờ vẫn là khát vọng đau đớn trong anh.

* * *

Hoàng hôn thứ hai

- Này, bảo thật, anh bắt đầu quý em rồi đấy!
- Thật không?
- Thật.
- Chắc không?
- Chắc. Còn em?
- Quý chứ. Người như anh ai mà chẳng quý. "Lại hớ hênh rồi em gái ơi. Em nhẹ dạ quá đấy. Đời nó sẽ lừa em vỡ mặt ra". Anh thầm nghĩ. "Đừng nghĩ em là đứa nông cạn". Em nheo mắt nhìn, cái nhìn có vẻ

đo đếm. Giọng như một mụ nạ dòng: "Anh là thằng đa cảm", em nói thế. Anh máy móc hỏi: "Biết xem tướng đấy hả ?" Em cười buồn: "Anh lên gân bỏ mẹ. Cái bề mặt lạnh lùng, tàn nhẫn của anh... trông đều lắm". Anh muốn giễu em một câu thật ác: "Biết đẽch gì mà hót như bà già". Nhưng anh không nói thế, anh bảo: "Cái bộ mặt thỏ non, với giọng nói líu ríu oanh vàng của em chắc là lừa được ồi thằng. Quần áo, giày dép, nước hoa... chắc cũng bọn ấy cung phụng cả chứ ?" Em nhổ một bãi nước bọt vèo qua mặt anh, dầu mỡ: "Tưởng người tử tế hóa ra cũng chỉ toàn ý nghĩ đen tối". Em vùng vằng bỏ đi. Anh giữ lại. Xoay mặt em về phía anh, thấy hai hòn nước mắt tròn, từ khóe mắt em ứa ra: "Đồ lừa dối". Anh dịu dàng: "Đừng giận, ai lừa em". "Đàn ông?". "Tiền à?". "Không! Tình". Anh cười ngất: "Ai lừa ai trong chuyện yêu đương được?". "Lừa tốt ! Đàn ông rót mật vào tai đàn bà để chỉ làm mỗi một việc là lừa được lưỡi của họ vào miệng đàn bà và đôi tay của họ quờ quạng lung tung" - Em nói chua chát.

Anh thương em. Thứ tình thương của con điều hâu với chú gà non ngơ ngác. Em thật thà một cách giả dối. Anh như kẻ đứng bên bờ vực chênh vênh. Vừa thích vừa sợ.

Thích được khám phá. Và sợ vì hiểu biết.

Trên mặt em chan hòa nước. Mặt anh cũng vậy. "Em khóc à?" Chỉ im lặng. Mưa nữa. "ừ, đúng rồi. Mưa". Anh dìu em, hay là bế em chạy trên bờ cát. Nước làm cho da thịt em mềm lại, đúng là em.

Nước mưa ở biển mặn mòi như nước mắt.

* * *

Hoàng hôn thứ ba

- Em đang buồn.
- Sao buồn?
- Biển cứ lặng sẫm như đang đeo tang ai...
- Em nói kinh quá!

Em chỉ cười, ngậm ngùi. Hoàng hôn loang lổ. Đậm nhạt không đều. Trên mặt em có cả hoàng hôn, chia thành hai phần đậm nhạt. Mắt em buồn như đêm ba mươi ba tết. Hoang hiu. Lại hơi ma quái. Anh không dám soi vào, chỉ nói vu vơ: "Em thất tình hả?". Em gọn lỏn: "Đúng". "Nó bỏ em!". "Không, em bỏ nó". "Tại sao?". "Nó đều lắm... Có nghe không em kể cho mà nghe?".

... "Em yêu nó ba năm, trung thành như một con chó cái. Mẹ em trợn mắt : "Mày bước qua xác tao mà đi theo nó". Ba em bảo: "Tao coi như mày đã chết lúc mới đẻ". Còn anh trai thì vác dao đuổi: "Con khốn nạn kia, mày cướp công bố mẹ". Em nói với nó: "Càng hay, chúng mình càng yêu nhau hơn. Đêm đến, khi mẹ em xoay mặt vào tường, ngủ kỹ, em dậy len lén ra khỏi nhà và chạy đến với nó. Hai tay em nâng đầu nó đặt lên đùi mình và bắt đầu ru - ngó ngẩn và u mê như một kẻ hát xẩm mà bụng đói rỗng:

"Ru anh ngủ những đêm khuya..., ru anh ngủ tháng âm u...".

... Cho đến khi nó ngủ mềm, em lặng ngắt quay về, nằm vào chỗ cũ...

Tiếng biển oàm oạp vỗ vào bờ. Đôi ba cánh buồm nhỏ nhoi, khắc khoải xa xa. Em nói:

- ồ kìa, vòng vang đỏ cháy như sắp gục xuống mà chết. Đỏ quên

mình. Nhiều khi em nghĩ. Thế là ngu xuẩn.

Mắt em nhìn đâu đâu. Anh bồn chồn.

- Rồi sao nữa?

- Chẳng sao cả, chúng em vẫn yêu nhau như lửa. Nó bị ốm, em lấy cặp cả hộp nhân sâm quý giá của mẹ em đưa cho nó dùng. Sau đó, ba em ốm. Mẹ em tìm mãi không thấy, cụ nói run run: "Tôi già lẫn mất rồi, hộp sâm biến mất đâu mà không biết". Em cúi gằm mặt trong bát cơm ăn dở. Nước mắt chan chứa... Với mọi người, em là đứa mất dạy, hư đốn, xấu xa. Nhưng em là đức mẹ đồng trinh thống khổ và nhẫn nhục của nó... Nó bảo em: "Hãy chiều anh...". "Vâng!". Em vui vẻ chứ không khóc lóc, vật vã. Mà thật là như thế. Không phải vì em thích. Cũng không phải là em trơ trẽn, chai lì... Em thấy tất cả đều thiêng liêng. Em tin nó, hạnh phúc khi thấy nó hài lòng... Em tắc nghẹn trong câu nói dang dở. Thoắt nhìn em, thấy gương mặt lênh láng nước. Người đàn bà u tối, mong manh ngồi còm cõi bên bãi biển. Đá thì cứ sừng sững. Mặc sóng. Mặc gió. Mặc thời gian. ... Một lần, nó cởi cúc áo của em. Rồi nó nheo nheo mắt. Cười nửa miệng. Nó ngả người ra sau duỗi thẳng tấm thân trần. Nó bảo: "Đàn bà như em... dễ chơi nhỉ". Em trừng mắt, vớ đại bình pha lê trên bàn, ném vào tường. Vỡ tan. Em nhảy vọt xuống đất, rồi đi. Không thèm ngoái lại nhìn mặt nó. Cho đến tận bây giờ...

- Tại sao anh lại giật mình?

- Anh không biết?

Anh giận dữ ôm một hòn đá to, thét lên một tiếng rồi ném nó xuống biển. Đá va vào đá, kêu lục cục như tiếng nắc ngeh. Em cười "Điên

à ?". Anh nhếch mép bảo em: "Điên...". Rồi hất hàm: "Ngu ! Cho nó lừa, là phải". Em từ từ khép mắt lại. Trong anh sôi lên thứ tình cảm dữ dằn. Yêu thương. Căm ghét. Kính phục. Khinh bỉ. Anh muốn ôm ghì em mà hôn tới tấp. Anh muốn là người nâng niu nỗi đau của em, lại thêm muốn được tát vào mặt em mấy cái. Còn em, tai họa khôn nạn nằm trong đứa con gái ngây thơ, trong sáng, và người đàn bà đạo đức, lẫn vô đạo đức...

Anh cười hiền: "Thôi, chuyện cũ ấy mà... Em quên đi mà sống... hy vọng vào ngày mai". Anh nhẹ nhàng vuốt tóc em. Anh nói đùa: "Tóc em cũng lả lơi ra phết". Em không cười. Mắt nhìn nhoi nhói như xót muối.

Đến lúc ấy thì màu hoa đỏ đến nhức nhối cũng đã tắt vào đêm.

Trăng đang ngoi lên từ lòng biển.

* * *

Hoàng hôn cuối cùng

- Anh nghĩ gì thế?

- Nghĩ đến cái vô hạn và hữu hạn.

- !!!

- Sự sống là vô hạn, còn chúng ta là hữu hạn. Cái của ngày hôm nay, mai đã mất rồi. Vô lý quá!

- Anh hay triết nhĩ?

Không, em không biết đâu! Thói ghen tuông khủng khiếp. Đầy đọa kiếp người. Anh gọi: "Ngần này, mắt em dài có đuôi". "Ồ thế á ! Thì sao ?". "Đàn bà mắt ấy, khổ một đời. Lại đĩ nữa". Em cười phá lên, anh cũng cười. Chợt gặp ánh sáng dẫn lối và tức giận trong cái nheo

cười của em.

- Thôi nhé, anh hỏi thật... Em có yêu anh không?

Em lặng phắc. Biển rì rầm. Rừng xao xác. Anh thấy sợ khi đôi bờ vai em cứ đẩy lên tận cùng theo nhịp thở. Anh gặng hỏi: "Sao em ?". Em ngược nhìn anh, khẽ khàng: "Có..." Nhưng anh không làm gì cả.

Không hôn em. Không âu yếm. Hình như em chờ đợi. Còn anh không vượt qua được chính mình. Anh vuốt nhẹ tóc em, nói :

- Anh đùa thôi, một vợ hai con rồi.

Anh nghĩ là em sẽ khóc, vì đôi mắt em bao giờ cũng như chực khóc. Vì anh nghĩ, em nông nổi. Nhưng mắt em chỉ to thêm, sẫm màu biển chiều. Lặng lẽ... cười.

Cuối cùng, em gửi anh mẫu thư này.

"Biển Hạ Long...

Em biết là anh chưa có vợ. Anh là người thợ săn tìm con chim mồi, mãi mãi là thế. Cảm ơn anh về lời nói dối và chúc anh may mắn...

Em : Ngần"

Trên bãi biển. Một cô gái mặc áo trắng. Tóc dài lả lơi. Cô đi lững thững với hai bàn tay đầy sắc đỏ của loài hoa đốt cháy.

- Ngần!

Anh chạy theo níu áo:

- Anh tìm em mãi.

- Ô, cái ông này... làm trò gì đấy?

- Anh đây, Phương đây mà.

Đúng là em rồi. Cái mũi chun chun hơi hếch. Chiếc nốt ruồi ở môi dưới hơi dày. Chiếc áo trắng cổ khoét hơi rộng... "Đúng em rồi" - Anh

giữ tay cô gái.

- A, cái thằng này... Tưởng là điểm hủ? Tiên sư thằng đểu!

Cô gái cong cổn, giọng oanh vàng, anh ngạc nhiên:

- Kìa, ngày xưa em vẫn cãi anh là hoa vông vang mà?

Cô gái lu loa:

- Cút mẹ mày đi, thằng dê đực!

Nhanh như chớp, "Roạt" một cái, cả bó hoa đỏ ối tới tấp ngang người anh. Dáng cô gái xa dần. Anh nhận thấy, ngày xưa, mỗi khi bước dáng em hơi vưỡn lên, chứ không chùng thẽ kia. Anh không dám chắc...

Những cánh hoa bị dập nhàu, nổi trôi theo sóng dưới chân anh.

Hà Nội, mùa mưa 1992

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003